

og følgende Underændringsforslag dertil:

Af Udvalgets Medlem Th. Nielsen:

I 4de Linie udgaa Ordene: „4 pCt. aarlig“, og i Stedet for sættes: „den til enhver Tid lovbestemte Rente.“

Ændringsforslagene fattes under Forhandling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Vardenfleth): Det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, vedrører en Bestemmelse i § 1, 3dje Stykke, angaaende den Afstaaelsessum af 50,000 Kr., der bliver at udrede til Professorinde Keller, om hvilken Afstaaelsessum det i Lovforslaget er bestemt, at den „indtil hendes Død forbliver indestaaende rentefrit med Sikkerhed næst efter de nu optagne Prioriteter, og efter hendes Død udbetales hendes Arvinger efter Opsigelse med eet Aars Varjel“. Man har gjort mig opmærksom paa, at der i Bestemmelsen, saaledes som den er affattet, mangler Regler for, hvorvidt der skal svares Rente af Vederlaget i Tidsrummet efter Fru Kellers Død og indtil det udbetales til hendes Arvinger, og i saa Fald, hvor stort et Rentebeløb der skal svares, ligesom det heller ikke klart fremgaar af Bestemmelsen, hvorvidt Opsigelsesretten er gensidig. Det er derfor efter Aftale med den ærede Ordfører, at jeg har tilladt mig at stille det foreliggende Ændringsforslag. I den sidstnævnte Henseende, med Hensyn til den gensidige Opsigelsesret, antager jeg ikke, der vil være nogen Tvivl. Derimod synes der jo at være en anden Mening om Ændringsforslaget, for saa vidt det gaar ud paa Fasthættelsen af en Rente af 4 pCt. aarlig efter Fru Kellers Død, idet der af det ærede 1ste Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) er stillet et Underændringsforslag, hvorefter Renten skulde være den til enhver Tid lovbestemte. Det ærede Medlem har jo ikke haft Lejlighed til at motivere sit Forslag, men det maa maaske være mig tilladt at berøre det i Forbindelse med en Motivering af mit Forslag. Jeg skal da sige, at rent bortset fra de formelle Betænklichkeiten, der kunde være ved Underændringsforslaget, som det foreligger, idet der i Virkeligheden ikke kan tales om en lovbestemt Rente ved Udlaan af Kapitaler i faste Ejendomme, saa har Grunden til, at jeg har foreslaet Renten sikkeret til 4 pCt., været den, at det, saa vidt jeg ved, stemmer med de Aftaler, der paa Sagens tidligere Trin have været førte

underhaanden ved Repræsentanter for Familien Keller om Ordningen af Forholdet mellem Familien og Anstalterne som selvejende Institution. Jeg skal i den Henseende minde om, at da Lovforslaget for 2 Aar siden var til Behandling her i det høje Ting, indfattede man i Forslaget en Bestemmelse om, at Fru Keller, der hidtil havde haft og altsaa nu har en Pension af Anstalterne af 3000 Kr. i Stedet for denne fremtidig skulde nyde et aarligt Beløb af 2,000 Kr., der udtrykkelig betegnedes som Renten af Anstalternes Nettoværdi. Denne Nettoværdi var ganske vist den Gang ikke bestemt, men man sikkerede i Lovforslaget det eventuelle Vederlag til hendes Arvinger efter hendes Død til 50,000 Kr.; de 2,000 Kr. repræsenterer altsaa 4 pCt. Rente af dette Beløb. Da Sagen saa blev forelagt næste Aar i Folketinget, blev der paa Folketingsudvalgets Foranledning optaget en Underændringsforretning over Anstalterne, og det viste sig da, at, medens man tidligere havde troet, at Anstalternes Nettoværdi maaske næppe kunde naa 50,000 Kr., var deres Værdi i Virkeligheden, fradraget al Gæld, 188,000 Kr. Man foreslog derfor efter Forhandling med Familien Sagen ordnet paa den Maade, at Fru Keller fremdeles, ogsaa efter at Anstalterne vare gaaede over til en selvejende Institution, skulde opbære sin Pension af 3,000 Kr., mod at hun gav Afkald paa Renten af den Kapital, der blev indestaaende i Anstalterne, og at endvidere disse skulde kunne forbeholde sig et Aars Opsigelighehed af Kapitalen efter hendes Død. Nu har jeg jo ganske vist ikke haft Lejlighed til personlig at deltage i de Forhandlinger, der have fundet Sted med Familien Keller paa Sagens tidligere Trin; men jeg har Grund til at tro, at det stedse har været Forudsætningen, at denne oprindelige Rente af 4 pCt., som Fru Keller skulde have af Anstalternes Nettoværdi, ogsaa fremdeles skulde være den Rente, der svaredes af Anstalterne over for hendes Arvinger, og naar Forholdet er det, kan jeg for mit Vedkommende ikke andet end finde det meget ubilligt, om man vilde forandre denne Forudsætning, altsaa betragte sig som staaende frit over for Forholdet nu. Det vilde være saa meget mere ubilligt, som det altsaa har vist sig, at den Værdi, Ejendommene i Virkeligheden have, næsten er 4 Gange saa stor som det Beløb, man oprindeligt var gaaet ud fra. Jeg skal derfor tillade mig for mit Vedkommende meget at anbefale det høje Ting at vedtage mit Forslag uforandret, altsaa forfaste det stillede Underændringsforslag.